

Sygnatura akt VI Ka 299/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **1 czerwca 2021** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Marcin Schoenborn

Protokolant Natalia Skalik-Paś

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2021 r.

przy udziale Beaty Pańczyk-Wujec - Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.w G.

sprawy **M. B. (1), syna K. i M.**

ur. (...) w Z.

oskarżonego z art. 190§1 kk, art. 288§1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżyciela publicznego i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 22 stycznia 2021 r. sygnatura akt IX K 988/19

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 627 kpk w zw. z art. 635 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że:

- eliminuje ustalenie, że oskarżony przypisanych mu czynów dopuścił się działając w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności oraz uchyla rozstrzygnięcie o jednej karze grzywny,

- za przypisany oskarżonemu występki z art. 288 § 1 kk opisany w punkcie I części wstępnej zaskarżonego wyroku na podstawie art. 288 § 1 kk w zw. z art. 37a § 1 kk i art. 33 § 1 i 3 kk wymierza mu karę grzywny w ilości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych,

- za przypisany oskarżonemu występki z art. 190 § 1 kk opisany w punkcie II części wstępnej zaskarżonego wyroku na podstawie art. 190 § 1 kk i art. 33 § 1 i 3 kk wymierza mu karę grzywny w ilości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych,

- na podstawie art. 85 § 1 kk oraz art. 86 § 1 i 2 kk łączy wymierzone powyżej kary grzywny i orzeka wobec oskarżonego karę łączną grzywny w ilości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. J. kwotę 1033,20 zł (tysiąca trzydziestu trzech złotych i dwudziestu groszy) obejmującą kwotę 193,20 zł (sto dziewięćdziesiąt trzy złote i dwadzieścia groszy) podatku VAT, tytułem

nieopłaconych przez oskarżycieli posiłkowych T. M. i J. M. kosztów pomocy prawnej udzielonej im z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

4. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 1053,20 zł (tysiąca pięćdziesięciu trzech złotych i dwudziestu groszy) oraz wymierza mu jedną opłatę za obie instancje w kwocie 300 (trzysta) złotych.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 299/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1.CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.1.Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 22 stycznia 2021 r. sygn. akt IX K 988/19

0.1.Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.1.Granice zaskarżenia

o.o.1.Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
o.o.1.Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.1. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.1. Ustalenie faktów

0.0.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.0.1. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

0.1.Ocena dowodów

0.0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

1.STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	zarzuty apelacji obrońcy 1. obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 2 § 2 kpk oraz art. 4 kpk, art. 92 kpk, art. 410 kpk, art. 424 § 1 pkt 1 kpk, art. 366 § 1 kpk 2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	na przyjęciu, że oskarżony popełnił przypisane mu czyny	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Sąd Rejonowy nie obraził wskazanych przepisów postępowania, a ustalenia przyjęte za podstawę zaskarżonego wyroku są jak najbardziej prawidłowe. Stanowią wynik rzetelnej analizy kompletnie zgromadzonego materiału dowodowego, ocenionego swobodnie, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Wyjaśnionymi zostały wszystkie istotne okoliczności sprawy.</p> <p>Należy podkreślić, że przekonanie o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 kpk), jeżeli poprzedza je ujawnienie w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk), i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 kpk), stanowi ono wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk), jest wyczerpujące i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zgodnie art. 424 § 1 pkt 1 kpk - właściwie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. Zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może natomiast ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a</p>		

niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności. W procesie nie chodzi bowiem o to, czy dowody są nieprzekonujące dla strony, lecz o to, czy są one przekonujące lub nie dla sądu w kontekście całokształtu materiału dowodowego. Sama odmienność przekonania strony, czy obrońcy w danej kwestii, nie jest zaś obrazą prawa (zob. postanowienie SN z 13 listopada 2007 r., V KK 257/07, LEX nr 332945). Na pewno Sąd Rejonowy bez wykazania mu obrazy art. 7 kpk nie mógłby natomiast naruszyć zasady obiektywizmu z art. 4 kpk, zgodnie z którą organy prowadzące postępowanie karne są obowiązane badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jak też zasady prawdy materialnej z art. 2 § 2 kpk. Przestrzeganie naczelnych zasad procesu karnego jest gwarantowane w przepisach szczegółowych i dopiero wskazanie naruszenia tych konkretnych, szczegółowych przepisów może uzasadniać zarzut apelacyjny (zob. wyrok SN z 27 lipca 2000 r., IV KKN 532/99, LEX nr 250044; postanowienie SN z 28 grudnia 2001 r., V KKN 329/00, LEX nr 51623; wyrok SN z 5 października 2010 r., III KK 370/09, OSNwSK 2010, poz. 1878). Obrońcy trzeba również przypomnieć, że przepis art. 410 kpk będący w tym

przypadku adekwatnym wzorcem normatywnym nakazującym uwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie (zawężającym zakres „miejsca” ujawnienia dowodów do rozprawy głównej, art. 92 kpk wprowadza natomiast ogólną dyrektywę, zgodnie z którą orzeczenia zapadające w postępowaniu karnym muszą się opierać na całokształcie ujawnionych w jego toku okoliczności, jeżeli mają one znaczenie dla rozstrzygnięcia), nie może być rozumiany w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń sądu. Byłoby to oczywiście niemożliwe, gdy z różnych dowodów wynikają wzajemnie sprzeczne okoliczności. Nie można więc zarzutu opierać na tym, iż pewne dowody nie stanowiły podstawy ustaleń, jeżeli sąd rozważył je i ocenił ich znaczenie w sposób określony w art. 7 kpk (zob. wyrok SA w Krakowie z 6 marca 2014 r., II AKa 279/13, KZS 2014/4/49). Tymczasem apelująca wnikliwej analizie całokształtu okoliczności wynikających ze zgromadzonego materiału dowodowego ocenionego przez Sąd Rejonowy z uwzględnieniem zasad logiki oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, czemu dał wyraz w sposób klarowny i jasny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, tak naprawdę potrafiła przeciwstawić własną ocenę tego materiału dowodowego. Ograniczyła się zatem do polemiki z ustaleniami Sądu I instancji, która nie mogła się okazać skuteczną, kiedy jednocześnie nie wykazała, w czym Sąd I instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania, czy też dłaczego jego oceny nie respektują wskazań wiedzy i doświadczenia

życiowego. Dodać jeszcze trzeba, iż zasady in dubio pro reo z art. 5 § 2 kpk nie można odnosić do oceny dowodów, czy też wątpliwości strony. Regulacje art. 7 kpk i art. 5 § 2 kpk mają charakter rozłączny. Problem wiarygodności danego dowodu musi być stanowczo rozstrzygnięty na płaszczyźnie art. 7 kpk, zaś stosowanie reguły in dubio pro reo (art. 5 § 2 kpk) powinno odnosić się tylko do niedających się usunąć wątpliwości w sferze faktów. Tego rodzaju wątpliwości nie mogą się zaś wiązać z kwestią oceny wiarygodności określonego dowodu (zob. wyrok SA w Gdańsku, II AKa 90/10, POSAG 2011/1/100-122).

Sąd Rejonowy jak najbardziej przekonująco wskazał, dlaczemu przymiotem wiarygodności obdarzył zeznania pokrzywdzonych małżonków M., z których wynikały okoliczności wprost świadczące o popełnieniu przez oskarżonego przypisanych mu przestępstw. Rzeczywiście na logikę trudno w ich konflikcie z matką oskarżonego doszukiwać się wytłumaczenia złożenia obciążających tego męczyznę zeznań, tym bardziej, że nie mogli spodziewać się w krytycznym czasie wizyty oskarżonego, nie zamieszkującego już przecież od dłuższego czasu z matką, a opisane przez nich jego zachowanie korespondowało z tym, którego niedługi czas później doświadczyli interweniujący funkcjonariusze Policji, w żaden sposób niedający przecież powodów do takiej względem nich reakcji oskarżonego, iż koniecznym było zastosowanie przez nich wobec niego środków przymusu bezpośredniego. Logika i doświadczenie życiowe podpowiadają, iż nie może być to przypadkowym. Nie można też

zapominać, iż dobiegający hałas, który wręcz miał spowodować nim żywe zainteresowanie, a wręcz wywołał niepokój, potwierdzili przesłuchani sąsiedzi, w tym A. P., a to jak postrzegala pokrzywdzonego J. M. jako sąsiada nie mogło ważyć na tym, czy ten wraz z żoną zeznał prawdę, czy też nie. W piśmie pokrzywdzonej M. z dnia 10 czerwca 2019 r. (k. 68-69), nawet jeśli rzeczywiście jest wiele przesady, wynika ona jednak z jej emocjonalnego nastawienia do sprawy i dokonania nadinterpretacji okoliczności związanych z przebiegiem krytycznego zdarzenia z nocy z 19 stycznia 2019 r. Zdaniem Sądu odwoławczego nie mogło to jednak rzutować na ocenę zeznań tego świadka w zakresie, w którym zasadniczo spójnie ze swym mężem opisała zachowanie oskarżonego w krytycznym czasie i miejscu, zresztą niezwłocznie dokonała adekwatnego z tym telefonicznego zgłoszenia zdarzenia odpowiednim służbom, co potwierdza też zapis audio tego zgłoszenia akcentujący, że istota zdarzenia sprowadzała się do tego, iż oskarżony chciał najzwyczajniej wtargnąć do mieszkania pokrzywdzonych i w tym też celu kopał w drzwi, a wcześniej operować miał przy zamku. Groźba skierowana wobec jej męża przytrzymującego drzwi paść miała niejako przy okazji i nie dominowała w całokształcie zdarzenia, stąd jest zrozumiałym, dlaczego mogła być w zgłoszeniu telefonicznym oraz piśmie z dnia 14 kwietnia 2019 r. pominięta. Podkreślenia jednak wymaga, że kluczowym dla rozstrzygnięcia było to, jak się zachował oskarżony. Motywy, pobudki które mogły nim wówczas kierować, miały znaczenie drugorzędne, tym bardziej wątki nawiązujące szerzej do

stosunków sąsiedzkich i ich przejawów oraz prezentowane opinie odnośnie matki oskarżonego i jej zachowań. Zresztą treści zawarte w zeznaniach M. B. (2) wcale nie pozwalająby tego rodzaju ocen traktować jako kompletnie oderwanych od rzeczywistości. Nie może też dziwić zdeterminowanie pokrzywdzonej M., którego wyrazem było pismo z dnia 14 kwietnia 2019 r. (k. 71). Najzwyczajniej poczuła się oburzoną postawą oskarżonego w toku postępowania, o czym musi przekonywać pismo pokrzywdzonych z dnia 16 kwietnia 2019 r. (k. 70). Skarżąca nie dostrzega, a w konsekwencji pomija, że wersja wydarzeń wypływająca z wyjaśnień oskarżonego i zeznań A. J. nie wpisuje się logicznie w czas dokonania zgłoszenia na numer alarmowy przez pokrzywdzoną M., którego treść ewidentnie wskazywała na natychmiastową reakcję, wręcz mającą miejsce jeszcze w trakcie agresywnego zachowania oskarżonego, które wraz z mężem opisała. Owo zgłoszenie jest z godz. 00:57. Wedle A. J. dobiegający ją hałas miał mieć miejsce ok. godz. 23:50 (k. 49). Podobnie swe zachowanie w czasie, które ten hałas miało wywołać, określił oskarżony (k. 128).

Jak najbardziej subiektywnie i obiektywnie realizacji wypowiedzianej przez oskarżonego groźby mógł się obawiać pokrzywdzony M., kiedy się uwzględni, w jakich okolicznościach została wyartykułowana. Skarżąca kompletnie to pomija, zapominając również, że z treści przepisu art. 190 § 1 kk nie wynika wcale, że pokrzywdzony ma być pewien, że groźba zostanie spełniona. Obawa nie zakłada bowiem pewności, lecz jedynie możliwość spełnienia groźby

(zob. wyrok SA w Warszawie z 25 czerwca 2014 r., II AKa 162/14, LEX nr 1493813). Pokrzywdzony musi więc jedynie potraktować groźbę poważnie i uważać jej spełnienie za prawdopodobne. Nie jest wymagane natomiast obiektywne niebezpieczeństwo realizacji groźby. Obawa spełnienia groźby może powstać w chwili formułowania gróźb i dotarcia ich do adresata, ale również później (zob. postanowienie SN z 1 lutego 2007 r., II KK 141/06, LEX nr 249201). Przepis art. 190 § 1 kk tak jak nie zawiera wymogu współczesności obawy do wypowiedzianych gróźb, tak też nie wymaga, aby stan obawy utrzymywał się określony czas, czy też jego nasilenie było duże, czy też obiektywnie zauważalne.

Nie zauważa również skarżąca tego, w czym pokrzywdzeni upatrywali dewastacji drzwi wynikającej z zachowania oskarżonego. Bynajmniej nie chodziło o uszkodzenia poszycia skrzydła drzwi. Protokół oględzin drzwi poza tym, iż rzeczywiście stwierdza, że od zewnątrz brak widocznych śladów uszkodzeń, to jednak również wskazuje, że dolny zamek nie pracuje prawidłowo tzn. po włożeniu klucza zarówno od zewnątrz, jak i od zewnątrz obraca się nie powodując wymaganego ruchu języka zamka, ponadto zauważa, że drzwi po zamknięciu posiadają widoczny luz pomiędzy skrzydłem a futryną, którego według zgłaszającej nie było przed zdarzeniem (k. 14v).

Przemilcza ponadto obrońca, że wbrew zapewnieniom oskarżonego biegły H. wykluczył, aby stan zdrowia oskarżonego związany z wewnętrznymi uszkodzeniami stawu kolanowego uniemożliwił

mu z przyczyn medycznych kopanie w drzwi.

Nie wiadomo z kolei, jakich to dowodów innych niż zeznania pokrzywdzonych oczekiwała obrońca dla potwierdzenia, że przedmiotowe drzwi uległy uszkodzeniom konkretnie krytycznej nocy.

Zdaniem Sądu Okręgowego ma rację Sąd Rejonowy przyjmując za miarodajne dla stwierdzenia potrzeby wymiany drzwi zeznania pokrzywdzonych, które korespondowały z informacją wykonawcy (k. 19) oraz opisanymi uszkodzeniami w protokole oględzin. Bynajmniej na tym tle nie powinny się zrodzić wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 kpk, jeśli uwzględni się funkcjonalność tego elementu wyposażenia mieszkania. W konsekwencji wysokość szkody jak najbardziej miarodajnie i wystarczająco pewnie musiała wykazywać faktura za usługę wymiany drzwi.

Z zeznań T. M. wynika z kolei, że zamówienie na wymianę drzwi musiało zostać złożone już po przedmiotowym zdarzeniu, przy czym w okolicznościach wskazujących na potraktowanie go wyjątkowo jako pilnego. Jeśli się to uwzględni, 18 stycznia 2019 r. jako data złożenia zamówienia na wymianę drzwi, mogła zostać przynajmniej podana przez wykonawcę z pominięciem dopowiedzenia pewnego ekstraordynaryjnego potraktowania przedmiotowego zlecenia. To z kolei tłumaczyłoby zarówno możliwą omyłkę, jak i również wskazywałoby na brak logicznego powiązania owej daty z czasem, w którym pojawiła się

potrzeba wymiany drzwi. Trudno w tych okolicznościach informację wykonawcy z dnia 23 stycznia 2020 r. traktować jako dowód przeczący zeznaniom pokrzywdzonej.

Kiedy zaś Sąd I instancji w ramach oceny zgromadzonego materiału dowodowego, dokonanej z uwzględnieniem kryteriów oceny swobodnej z art. 7 kpk, nie dał wiary dowodom przeciwnym wersji zdarzenia wypływającej z relacji pokrzywdzonych, z oczywistych względów na tych niewiarygodnych dowodach nie mógł oprzeć podstawy faktycznej wyroku. W konsekwencji trzeba wyraźnie powiedzieć, że ustalenia faktyczne wyroku nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy zostały poczynione na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, którego odzwierciedleniem jest uzasadnienie orzeczenia.

Wniosek

zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów
ewentualnie
uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gliwicach

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Nie stwierdzono uchybień podniesionych w środku odwoławczym wywiedzionym przez obrońcę, a tylko wówczas zgodnie z art. 438 kpk Sąd odwoławczy zmienia lub uchyla zaskarżone orzeczenie. Zresztą uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania zgodnie z art. 437 § 2 zd. 2 kpk może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 kpk, art. 454 kpk lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Ostatni z wyżej wymienionych enumeratywnie wskazanych w ustawie procesowej przypadków wydania orzeczenia kasatoryjnego przez sąd odwoławczy zachodzi wówczas, gdy orzekający sąd pierwszej instancji naruszył przepisy prawa procesowego, co skutkowało, w realiach sprawy, nierzetelnością prowadzonego postępowania sądowego, uzasadniającą potrzebę powtórzenia (przeprowadzenia na nowo) wszystkich czynności procesowych składających się na przewód sądowy w sądzie pierwszej instancji (zob. uchwałę SN z dnia 22 maja 2019 r., I KZP 3/19, OSNKW 2019/6 poz. 31). Ewentualne braki postępowania dowodowego zgodnie z art. 437 § 2 zd. 2 kpk nie stanowią wystarczającej podstawy do uchylenia wyroku uniewinniającego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. W przyjętym obecnie modelu postępowania odwoławczego, sąd II instancji zobowiązany jest wówczas do uzupełnienia materiału dowodowego w</p>	

<p>ramach przeprowadzanej kontroli odwoławczej i to niezależnie od rodzaju wyroku poddanego tej kontroli (zob. wyrok SN z dnia 23 stycznia 2019 r., III KS 32/18, LEX nr 2619183). Także konieczność ponownej oceny przeprowadzonych dowodów nie mieści się w kręgu podstaw rozstrzygnięcia, o którym mowa w art. 437 § 2 in fine kpk, tj. wyroku kasatoryjnego (zob. wyrok SN z dnia 11 lutego 2020 r., I KS 2/20, LEX nr 2777409). Ponadto z art. 455a kpk wynika wyraźnie, że nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 kpk.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>zarzut apelacji oskarżyciela publicznego</p> <p>obraza prawa materialnego, a to art. 91 § 1 kk poprzez błędne jego zastosowanie i przyjęcie, że zarzucone oskarżonemu czyn wyczerpujące znamiona z art. 288 § 1 kk i z art. 190 § 1 kk zostały popełnione w warunkach czynu ciągłego określonego w art. 91 § 1 kk, co uzasadniało wymierzenie oskarżonemu jednej kary grzywny</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ciąg przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 kk, jest odmianą zbiegu rzeczywistego przestępstw rozumianego jako popełnienie przez sprawcę dwóch lub więcej przestępstw, zanim zapadł wyrok, choćby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z nich. Dodatkowymi jednak przesłankami warunkującymi istnienie ciągu przestępstw są nadto: tożsamość</p>		

przepisu stanowiącego podstawę wymiaru kary każdego ze zbiegających się przestępstw, krótkie odstępy czasu i wykorzystanie takiej samej sposobności. Na gruncie art. 91 § 1 kk podstawą wymiaru kary w przypadku każdego przestępstwa składającego się na ciąg przestępstw musi być zatem jeden i ten sam przepis (zob. wyrok SA w Katowicach z dnia 9 października 2018 r., II AKa 431/18, LEX nr 2757912).

Tymczasem nie może budzić najmniejszej wątpliwości, iż inna jest podstawa wymiaru kary w przypadku skazania za przestępstwo z art. 288 § 1 kk, a inna w przypadku skazania za występki z art. 190 § 1 kk. Zresztą Sąd Rejonowy zdawał się to chyba dostrzegać, gdyż wymierzając oskarżonemu jedną karę za ciąg przestępstw nawet nie raczył wskazać tożsamego przepisu stanowiącego podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, lecz poprzestał na skumulowaniu tych różnych przepisów, które stanowiłyby z osobna podstawę wymiaru kary za przestępstwo z art. 288 § 1 kk oraz za przestępstwo z art. 190 § 1 kk.

Ewidentnie w ten sposób Sąd I instancji naruszył prawo materialne w innym wypadku, niż w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, tj. art. 91 § 1 kk, co skutkowało tym, że rozstrzygnięcie o karze nie odpowiada prawu, miast dwóch kar jednostkowych i kary łącznej, orzekł bowiem za dwa zbiegające się przestępstwa jedną karę.

Wniosek

<p>zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach I i II aktu oskarżenia i wymierzenie mu każdy z tych czynów kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 30 złotych oraz orzeczenie kary łącznej grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 30 złotych</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Stwierdzone uchybienie podniesione w środku odwoławczym wywiedzionym na niekorzyść oskarżonego przez oskarżyciela publicznego wymagało stosownej korekty, która ze swej istoty ograniczać musiała się do wymierzenia oskarżonemu kar jednostkowych za przypisane mu już przez Sąd I instancji przestępstwa, a w konsekwencji i do orzeczenia kary łącznej, wszystko to w miejsce wymierzonej oskarżonemu przez Sąd Rejonowy jednej kary za ciąg przestępstw, przy czym należało baczyć na obowiązujący w postępowaniu odwoławczym zakaz reformationis in peius z art. 434 § 1 kpk, co in concreto musiała oznaczać wymierzenie oskarżonemu co najwyżej jednostkowych grzywien w wysokości nieprzewyższającej 150 stawek dziennych i przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny na poziomie 20 złotych oraz ukształtowanie wymiaru kary łącznej grzywny w wysokości co najwyżej odpowiadającej wymiarowi kary grzywny za ciąg przestępstw. Skarżący wyrok na niekorzyść prokurator nie podniósł bowiem w wywiedzionym środku odwoławczym uchybienia</p>		

polegającego na nieprawidłowym określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych. Ograniczył się jedynie do wnioskowania w ramach postulowanej korekty zaskarżonego wyroku ustalenia wysokości jednej stawki dziennej, tak w przypadku grzywien jednostkowych, jak i kary łącznej tego rodzaju, na poziomie 30 złotych. Nie sposób przecież w zwrocie "Wnioskowana wysokość stawki dziennej dostosowana jest do dochodów oskarżonego znacznie przekraczających kwotę 3000 zł miesięcznie" doszukiwać się choćby twierdzenia, iż wysokość tej stawki na poziomie 20 złotych nie będzie dostosowana do tych dochodów. Zresztą prokurator w toku rozprawy apelacyjnej przyznał powyższe, a pamiętać trzeba, iż z art. 433 § 1 kpk wynika, że wnioski odwoławcze nie wyznaczają granic rozpoznania sprawy przez sąd odwoławczy. Wniosek odwoławczy stanowi tylko postulat skarżącego co do oczekiwanego rozstrzygnięcia. Sąd odwoławczy wydaje jednak orzeczenie na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk, a więc niezależnie od wniosku skarżącego. Wobec tego wniosek odwoławczy nie należy do elementów oznaczających granice kontroli odwoławczej (zob. wyrok SA w Krakowie z 7 września 2001 r., II AKa 193/01, KZS 2001/10, poz. 29). Zgłoszone wnioski odwoławcze mogą niekiedy mieć jedynie znaczenie pomocnicze dla ustalenia zakresu, czy kierunku zaskarżenia (zob. postanowienie SN z 24 kwietnia 2013 r., V KX 367/1, LEX nr 1318219).

Określając ilość stawek dziennych grzywien jednostkowych Sąd Okręgowy kierował się okolicznościami, które prawidłowo uwzględnił Sąd I instancji i na

tej podstawie doszedł do wniosku, że należy wymierzyć oskarżonemu, za przestępstwo z art. 288 § 1 kk grzywnę w liczbie 120 stawek dziennych, a za przestępstwo z art. 190 § 1 kk grzywnę w liczbie 100 stawek dziennych. Wymierzając natomiast karę łączną tego rodzaju Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, iż winna zostać ukształtowana na zasadzie asperacji, a więc powyżej najwyższej z łączonych kar, w liczbie 150 stawek dziennych. Czasowa i miejscowa zbieżność czynów, przy ich rodzajowej różnorodności oraz pewnym zróżnicowaniu kręgu podmiotów pokrzywdzonych każdym z tych czynów, nie mogła natomiast wystarczać, żeby wymiar kary łącznej odpowiadał najwyższej z łączonych kar, co byłoby dopuszczalnym postąpieniem w stanie prawnym do 23 czerwca 2020 r., a więc obowiązującym w dacie popełnienia przypisanych oskarżonemu przestępstw. Uwzględniając z kolei również to, że na podstawie obowiązującego od 24 czerwca 2020 r. art. 37 § 1 kk było możliwym wymierzenie oskarżonemu za przestępstwo z art. 288 § 1 kk kary grzywny w wysokości określonej przez Sąd odwoławczy, nie było zatem podstaw do orzekania z mocy reguły intertemporalnej z art. 4 § 1 kk wedle poprzedniego stanu prawnego, gdyż nie byłby on in concreto względniejszym dla oskarżonego. Wysokość jednej stawki dziennej grzywny w każdym przypadku określona została zaś na kwotę 20 złotych, gdyż na takim poziomie w żadnym razie nie wykracza poza możliwości płatnicze oskarżonego determinowane kryteriami określonymi w art. 33 § 3 kk, w tym kryterium uzyskiwanego dochodu.

1.OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
1.ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.1.Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
z punktu 1 - uznanie oskarżonego za winnego popełnienia: <ul style="list-style-type: none"> • występkę z art. 288 § 1 kk polegającego na tym, że w dniu 19 stycznia 2019 r. w G. przy ul. (...) poprzez wielokrotne kopanie dokonał uszkodzenia drzwi wejściowych do mieszkania nr (...) powodując straty w wysokości 1900 złotych na szkodę J. i T. M., • występkę z art. 190 § 1 kk polegającego na tym, że w dniu 19 stycznia 2019 r. w G. przy ul. (...) kierował groźby karalne pozbawienia życia wobec J. M., przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę ich spełnienia. 	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
W świetle zaakceptowanych przez Sąd Okręgowy, a poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, prawidłowo sąd ten przyjął, że oskarżony popełnił przypisane mu przestępstwa. Nie stwierdzono również takich uchybień, które należałoby uwzględnić z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a wymienionych w art. 439 § 1 kpk i art. 440 kpk. W szczególności podkreślenia wymaga, że odwołanie się w części dyspozytywnej wyroku jedynie do sformułowań, że sąd uznaje oskarżonego za winnego popełnienia "czynu opisanego w akcie oskarżenia" (albo: "czynu zarzucanego") lub innych im równoważnych, bez określenia kwalifikacji prawnej czynu, aczkolwiek	

<p>niepoprawne metodologicznie - nie dyskwalifikuje takiego orzeczenia jako nie zawierającego, bez wątpienia mającego istotne znaczenie, elementu wyroku jakim jest "dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikacji prawnej" (art. 413 § 2 pkt 1 kpk). Jeżeli bowiem z opisu zarzucanego oskarżonemu czynu zawartego w wyroku wynika, za jaki czyn został ten oskarżony skazany, a jednocześnie jaka jest jego kwalifikacja prawna (choćby ta która określona została przez oskarżyciela w akcie oskarżenia), to nawet przyjmując, że do uchybienia przepisowi art. 413 § 2 pkt 1 kpk w jakimś sensie doszło, nie można mówić o wpływie takiego uchybienia na treść wyroku (zob. postanowienie SN z 28 lutego 2008 r., III KK 278/07, LEX nr 402324).</p>	
<p>5.1.2.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>z punktu 2 - na podstawie art. 46 § 1 kk orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz T. M. i J. M. solidarnie kwoty 1900 złotych.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Zasługiwało na akceptację, kiedy zasądzona kwota na rzecz wskazanych pokrzywdzonych odpowiadała niezrekompensowanej im do chwili wyrokowania w I instancji ustalonej przez Sąd a quo wysokości szkody wyrządzonych przestępstwem, stan ten nie uległ również zmianie do czasu wydania orzeczenia przez Sąd odwoławczy. Zresztą orzeczenie obowiązku naprawienia szkody było obligatoryjne w związku z wnioskiem złożonym w terminie określonym w art. 49a kpk (k. 106). Jakkolwiek przyjęta w tym przypadku solidarność wierzycieli nie wydawała się mieć oparcia w przepisach prawa (zob. art. 368 kc), a chodziło przecież o odpowiedzialność wynikającą z deliktu, nie zaś z czynności prawnej, nie mniej eliminacja tego rodzaju rozwiązania, możliwa jedynie w trybie art. 440 kpk, a więc z powodu rażącej niesprawiedliwości orzeczenia dostrzeżonej z urzędu poza granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów, nie doprowadziłaby do zmiany wyroku na korzyść oskarżonego, byłaby bowiem z punktu widzenia jego interesów ambiwalentną, a tylko taką dopuszcza przywołany przepis. Jednocześnie z tego powodu nie byłoby podstaw do wydania orzeczenia kasatoryjnego. Alternatywą dla solidarności byłoby</p>	

<p>stosunkowe rozdzielnie kwoty, której otrzymanie przez uprawnionych ma im zrekompensować wyrządzoną przypisanym przestępstwem szkodę. Tak jak zapłata kwoty 1900 złotych jednemu z nich, zwolni oskarżonego z płatności na rzecz drugiego, tak zapłata każdemu z małżonków M. kwot, których suma łącznie stanowiłaby 1900 złotych, spowodowałoby ten sam efekt. Z uwagi na treść art. 434 § 1 kpk nie wchodziła jednocześnie w ogóle w rachubę możliwość orzekania na niekorzyść oskarżonego w zakresie rozstrzygnięcia opartego o art. 46 § 1 kk, czy też jeszcze innych konsekwencji prawnych czynów przypisanych oskarżonemu, co było oczekiwaniem pełnomocnika i oskarżycieli posiłkowych, kiedy nie wnieśli oni środka odwoławczego na niekorzyść, tym samym nie podnieśli uchybień, w razie stwierdzenia których możliwym byłoby podwyższenie orzeczonego obowiązku naprawienia szkody, orzeczenia zadośćuczynień za doznaną krzywdę, orzeczenia zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonymi, czy też zakazu zbliżania się do nich.</p>	
<p>5.1.3.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>z punktu 4 - na mocy art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. J. kwoty 2479,68 złotych wraz z podatkiem VAT tytułem nieopłaconych przez oskarżycieli posiłkowych T. M. i J. M. kosztów pomocy prawnej udzielonej im z urzędu</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Rozstrzygnięcie nie do podważenia. Zresztą niezaskarżone.</p>	
<p>5.1.4.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>z punktu 4 - na mocy art. 627 kpk zasądzenie od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwoty 2749,49 złotych tytułem wydatków</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Zgodnie z powołanym przepisem od skazanego zasądza się na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, czyli w myśl art. 616 § 2 kpk również wydatki poniesione</p>	

przez Skarb Państwa w toku postępowania (art. 618 kpk). Ustalona przez Sąd Rejonowy wysokość tych wydatków nie budziła zaś wątpliwości, zresztą nie była kwestionowana.	
0.1.Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>z punktu 1 - rozstrzygnięcie o karze poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> • wyeliminowanie ustalenia, że oskarżony przypisanych mu czynów dopuścił się działając w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności oraz uchylene rozstrzygnięcia o jednej karze grzywny, • za przypisany oskarżonemu występki z art. 288 § 1 kk opisany w punkcie I części wstępnej zaskarżonego wyroku na podstawie art. 288 § 1 kk w zw. z art. 37a § 1 kk i art. 33 § 1 i 3 kk wymierzenie mu kary grzywny w ilości 120 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych, • za przypisany oskarżonemu występki z art. 190 § 1 kk opisany w punkcie II części wstępnej zaskarżonego wyroku na podstawie art. 190 § 1 kk i art. 33 § 1 i 3 kk wymierzenie mu kary grzywny w ilości 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych, • na podstawie art. 85 § 1 kk oraz art. 86 § 1 i 2 kk połączenie wymierzonych powyżej kar grzywny i orzeczenie wobec oskarżonego kary łącznej grzywny w ilości 150 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych 	
Zwięźle o powodach zmiany	
Z przyczyn przedstawionych w podsekcji 3.2.	

0.1.Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
--	--

0.0.1.Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
0.0.1.Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.1.Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	Zasądając koszty pomocy prawnej w postępowaniu odwoławczym, wobec ich nieopłacenia przez dwojga oskarżycieli posiłkowych oraz złożenia stosownego wniosku przez ich pełnomocnika wykonującego	

	<p>zawód adwokata, Sąd odwoławczy kierował się uregulowaniami art. 618 § 1 pkt 11 kpk, art. 619 § 1 kpk oraz art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze i przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2019 r. poz. 18). W konsekwencji objęły one dwie opłaty w wysokości należnej za obronę przed sądem okręgowym jako sądem II instancji podwyższoną o stawkę podatku VAT obowiązującą w dacie orzekania.</p>	
1.Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
4	<p>Z art. 627 kpk w zw. z art. 635 kpk wynika zasada, że niezależnie od tego, kto wniósł środek odwoławczy, jeżeli dojdzie do zmiany wyroku skazującego na niekorzyść oskarżonego, to on powinien ponieść koszty procesu za postępowanie odwoławcze.</p> <p>Korekta wyroku w takim kierunku dokonała się in concreto w uwzględnieniu apelacji prokuratora. Jednocześnie nie została uwzględniona apelacja obrońcy zmierzająca wręcz do uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów. Zatem koszty procesu za postępowanie odwoławcze spowodowane zostały również w interesie oskarżonego. Mając to na względzie w żadnym razie zasady słuszności nie mogły sprzeciwiać się obciążeniu oskarżonego tymi kosztami. Równocześnie nie ujawniły się okoliczności, które nakazywałyby uznać, że uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów.</p> <p>Dlatego oskarżony został obciążony wydatkami postępowania odwoławczego, nie ograniczającymi się jednak do ryczałtu za doręczenia wynoszącego 20 złotych, ale obejmujących również kwotę, którą należy wyłożyć tytułem nieopłacenia przez oskarżycieli</p>

	<p>posiłkowych pomocy prawnej udzielonej im z urzędu przez adwokata K. J. w tej fazie procesu.</p> <p>Co do opłaty, w związku z wymierzeniem oskarżonemu kar jednostkowych i kary łącznej w miejsce jednej kary, należało zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzyć oskarżonemu jedną opłatę za obie instancje należną od orzeczonej kary łącznej. Zgodnie z art. 3 ust. 1 i art. 6 powołanej ustawy chodzi o kwotę 300 złotych.</p>
1.PODPIS	
SSO Marcin Schoenborn	

0.1.Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżyciel publiczny prokurator Prokuratury Rejonowej G. w G.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wymierzenie oskarżonemu jednej kary przy przyjęciu, że dwa przypisane mu przestępstwa stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.1. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. B. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie oskarżonego za popęlnienie przypisanych mu przestępstw, jednego z art. 288 § 1 kk, drugiego z art. 190 § 1 kk, z wszelkimi wynikającymi z tego konsekwencjami	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana